

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1986-1987

20 JANUARI 1987

ONTWERP VAN DECREET

**betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's
in de radiodistributie- en teledistributienetten
en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen**

ADVIES

van de Raad van State

RAAD VAN STATE

Kabinet van de
Eerste Voorzitter
L. 17.765/8

Brussel, 20 januari 1987

Mijnheer de Voorzitter,

In antwoord op uw brief van 17 december 1986, heb ik de eer U hierbij een uitgifte te zenden van het advies van de Raad van State over amendementen op bepaalde artikelen van het ontwerp van decreet betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen.

Met mijn gans bijzondere hoogachting,

De Eerste Voorzitter,
F.-M. REMION

De heer Voorzitter van de Vlaamse Raad

Zie :

152 (19851986)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nrs. 2 tot 9 : Amendementen
- Nr. 10 : Verslag
- Nrs. 11 tot 13 : Amendementen
- Nr. 14 : Motie

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De Raad van State, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 18 december 1986 door de Voorzitter van de Vlaamse Raad verzocht hem van advies te dienen over amendementen op bepaalde artikelen van het ontwerp van decreet „betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen”, heeft op 14 januari 1987 het volgende advies gegeven :

1. Amendement J. Van Elewyck op artikel 2 (St. Vl. R. 152-12, blz. 1)

Het amendement strekt ertoe de definities opgenomen in artikel 2 aan te vullen met een bepaling luidens welke de verdeler ofwel een gemeentebestuur, een gemeentelijke dienst of een gemeentelijke regie, ofwel een provinciebestuur, een provinciale dienst of een provinciale regie, ofwel een tussengemeentelijke vereniging, al dan niet in samenwerking met het provinciebestuur, zou moeten zijn.

Dit amendement heeft betrekking op een beleidsvraag, die het uitsluitend aan de Vlaamse Raad toekomt te beantwoorden.

Wel moet worden opgemerkt dat in artikel 2 reeds een definitie van de verdeler is opgenomen en het amendement bovendien niet een definitie is maar een voorschrift dat de mogelijkheid om een radiodistributie- of een teledistributienet te exploiteren ratione personae beperkt en derhalve beter op zijn plaats zou zijn als eerste artikel van hoofdstuk II van het ontwerp.

II. Amendement J. Van Elewyck op artikel 4 (St. Vl. R. 152-12, blz. 2)

Het amendement beoogt de aanvulling van artikel 4 met een derde lid, dat aan de verdeler de verplichting zou opleggen om, wanneer hij daartoe door de bevoegde overheid wordt gevorderd en uitsluitend ter bescherming van de bevolking tegen rampen of de gevolgen ervan, door middel van een klank- of beeldbericht de signalen over te brengen die hem door die overheid worden bezorgd.

Het treffen van een dergelijke maatregel valt onbetwistbaar binnen de bevoegdheid van de Vlaamse Raad, vermits de Gemeenschappen, overeenkomstig artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de principieel bevoegde overheid zijn inzake de radio en televisie, en het reglementeren van de kabeldistributie – met uitzondering van de technische aspecten van het distributienet – wordt geacht daar een onderdeel van uit te maken (zie adviezen Raad van State nrs. L. 15.539 en 15.549, Doc. CCF 108 (1982-1983), nr. 2, en nr. L. 16.392, St. Vl. R. 303 (1984-1985), nr. 1).

Het amendement doet geen afbreuk aan de door artikel 4, 6°, van de bijzondere wet voor de nationale overheid gereserveerde bevoegdheid inzake het uitzenden van mededelingen van de nationale regering. De tekst beperkt er zich immers toe aan de verdeler een verplichting op te leggen „als hij daartoe door de bevoegde overheid wordt gevorderd”, de vorderingen kunnen van andere overheden dan de nationale regering uitgaan en de mededelingen van de nationale regering in de zin van artikel 4, 6°, van de bijzondere wet zullen doorgaans van een andere aard zijn dan de berichten die in het amendement worden bedoeld.

III. Eerste amendement L. Van den Bossche op artikel 7 (St. Vl. R. 152-12, blz. 3)

Het amendement wil de door artikel 7, 1°, a), van het ontwerp in het vooruitzicht gestelde mogelijkheid van erkenning van „één niet-openbare televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap” vervangen door de mogelijkheid om „meerdere” dergelijke verenigingen te erkennen.

In de uitvoerige toelichting bij dit amendement wordt betoogd, dat het ontwerp door in de mogelijkheid te voorzien van erkenning van slechts één niet-openbare televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap, in strijd zou komen met de door

artikel 10 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) gewaarborgde vrijheid van meningsuiting.

Die rechtsvraag werd door de Raad van State reeds behandeld in zijn advies L. 17.275/8 van 11 juni 1986 over het ontwerp van decreet waarop het hier besproken amendement betrekking heeft (St. Vl. R. 152 (1985-1986), nr. 1, blz. 22-24). In het genoemde advies werd uit de rechtspraak van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens afgeleid dat het instellen van een monopolie of zelfs van een beperkt oligopolie voor het verzorgen van televisieuitzendingen te beschouwen is als een „inmenging” in de bij artikel 10, lid 1, van het Verdrag gewaarborgde „vrijheid om inlichtingen of denkbeelden . . . door te geven zonder inmenging van overheidswege en ongeacht grenzen”. De Raad overwoog verder, in dat advies, dat de ontworpen regeling derhalve slechts verenigbaar met artikel 10 kan worden geacht, indien die regeling kan worden verantwoord op grond van lid 2 van dat artikel.

Zoals de Raad van State in hetzelfde advies al heeft laten opmerken, is een inmenging in de door lid 1 van artikel 10 van het EVRM gewaarborgde vrijheid van meningsuiting slechts verenigbaar met lid 2 van dat artikel, indien zij „bij de wet (is) voorzien” en zij „in een democratische samenleving nodig (is)” om één of meer van de in dat lid 2 opgesomde doeleinden te bereiken.

Aan de voorwaarde dat de inmenging „bij wet” moet „voorzien” zijn, zal, zoals reeds vroeger werd opgemerkt, voldaan zijn door het feit dat de ontworpen regeling bij decreet zal worden ingevoerd.

Met betrekking tot de vraag of de ontworpen regeling één van de limitatief in lid 2 van artikel 10 opgesomde doeleinden nastreeft, oordeelde de Raad van State niet onmiddellijk een bevestigend antwoord te kunnen geven bij ontstentenis van enige verantwoording ter zake in de memorie van toelichting. Wat de noodzaak van de inmenging betreft ten slotte, werd er op gewezen dat moet worden aangetoond dat de motieven die ter verantwoording zouden worden aangevoerd, redelijk en objectief zijn en dat er een evenredigheid bestaat tussen de inmenging en de door het Verdrag gewaarborgde vrijheid van meningsuiting.

Een van de hoofddoeleinden die met de ontworpen regeling wordt nagestreefd, is het doorbreken van het monopolie waarover de BRT inzake televisieuitzendingen beschikt, aangezien dat monopolie strijdig wordt geacht onder meer met de door artikel 10 van het EVRM gewaarborgde vrijheid van meningsuiting (Verslag Van Rompaey en Chevalier, St. Vl. R. 152 (1985-1986), nr. 10, blz. 3). Met dat doel wordt de invoering beoogd van een concurrentieel stelsel naar Brits model, waarbij kansen worden gegeven aan het privé-initiatief (o.c., blz. 2). Een belangrijk aspect daarbij is, gelet op de beperktheid van ons taalgebied, de financiering. De nodige geldmiddelen zouden vooral in de opbrengst van handelspubliciteit moeten worden gezocht, maar zulks zou catastrofale gevolgen hebben voor de schrijvende pers (O.C., blz. 62). Vandaar dat de Vlaamse Executieve gekozen heeft voor de oplossing waarbij slechts één niet-openbare televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap zou kunnen worden erkend en bovendien op ten minste 51 t.h. van het maatschappelijk kapitaal van die vereniging zal moeten worden ingeschreven door uitgevers VanNederlandstalige kranten en weekbladen waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is in het Nederlands taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad (artikel 8, § 1, van het ontwerp).

Meer direct ingaand op de opmerkingen van de Raad van State in verband met de conformiteit van het ontwerp met artikel 10 van het EVRM, heeft de Gemeenschapsminister van Cultuur tijdens de bespreking van het ontwerp in de Commissie voor de Media van de Vlaamse Raad de regeling die erin bestaat dat slechts één niet-openbare televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap zal kunnen worden erkend, met de volgende argumenten verantwoord :

- de zorg voor het voortbestaan van de bestaande kranten en weekbladen, en derhalve voor de handhaving van de pluriformiteit van de schrijvende pers, gelet op de territoriale beperktheid van het Vlaamse mediagebeuren ;
- de bescherming van het eigen artistiek bezit door het scheppen van de mogelijkheid van een globaal Vlaams initiatief van kranten en weekbladen voor het realiseren van televisieprogramma's bestemd voor geheel Vlaanderen ;
- het belang voor Vlaanderen om een eigen beeldindustrie maximaal tot ontwikkeling te kunnen laten komen (Verslag Van Rompaey en Chevalier, St. Vl. R. 152 (1985-1986), nr. 10, blz. 124-125).

De Gemeenschapsminister van Cultuur wees-er tevens op dat er bezwaarlijk van een monopoliepositie van de niet-openbare televisievereniging bedoeld in artikel 7, 1°, a), van het ontwerp kan worden gesproken, aangezien er daarnaast nog zullen zijn :

- de BRT, die zich eveneens tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richt ;
- regionale en lokale niet-openbare televisieverenigingen ;
- niet-openbare televisieverenigingen die zich tot specifieke doelgroepen zullen richten (O.C., blz. 124).

Ten slotte herinnerde de Gemeenschapsminister er ook nog aan dat alle niet-openbare televisieverenigingen de dwingende voorschriften van artikel 9 zullen moeten naleven (O.C., blz. 125), waarmee hij klaarblijkelijk bedoelde dat zij elke vorm van discriminatie in hun programma's zullen moeten weren, zij hun programma's derwijze zullen moeten opbouwen dat deze geen aanleiding geven tot discriminatie tussen de onderscheiden ideologische en filosofische strekkingen en zij hun informatieve programma's zullen moeten brengen in een geest van strikte onpartijdigheid en volgens de regels van de journalistieke plichtenleer en met waarborging van de redactionele onafhankelijkheid (artikel 9, § 2).

Aan de hand van die gegevens meent de Raad van State te mogen concluderen, dat ernstige inspanningen werden gedaan om het voorschrift van artikel 10 van het EVRM maximaal te eerbiedigen en er dus geen redenen lijken voorhanden te zijn om artikel 7, 1°, a), van het ontwerp met het genoemde artikel 10 strijdig te bevinden.

IV. Tweede amendement L. Van den Bossche op artikel 7 (St. Vl. R. 152-12, blz. 5)

Met dit amendement wil de indiener ervan iedere numerieke beperking schrappen inzake de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richten, ervan uitgaande dat het toekennen van een monopolie aan één commerciële zender ten gunste van die zender een machtspositie verwezenlijkt die strijdig is met artikel 86 van het EEG-Verdrag.

Luidens die bepaling, is het „onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt en verboden, voor zover de handel tussen de Lid-Staten daardoor ongunstig kan worden beïnvloed, ... dat een of meer ondernemingen misbruik maken van een machtspositie op de gemeenschappelijke markt of op een wezenlijk deel daarvan”.

Opdat die verbodsbepaling toepasselijk zou zijn, dient een onderneming een „machtspositie” in te nemen „op de gemeenschappelijke markt of op een wezenlijk deel ervan”.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat zulks het geval is wanneer de betrokken onderneming een economische machtspositie inneemt, „die haar in staat stelt de instandhouding van een daadwerkelijke mededinging op de relevante markt te verhinderen en het haar mogelijk maakt zich, jegens haar concurrenten, haar afnemers en, uiteindelijk, de consumenten in belangrijke mate onafhankelijk te gedragen” (HJ, 14 februari 1978, *United Brands*, Jur., (207), blz. 280, § 65 ; HJ, 13 februari 1979, *Hoffmann-La Roche*, Jur., (461), blz. 520, § 38 ; HJ, 11 december 1980, *l'Oréal*, Jur., (3775), blz. 3793, § 26 ; HJ, 9 november 1983, *Michelin*, Jur., (3461), blz. 3503, § 30).

De vraag is wat ten deze als de „relevante markt” moet worden beschouwd. In het algemeen is dit „de markt van alle produkten die door hun eigenschappen bijzonder geschikt zijn om in een constante behoefte te voorzien, en die slechts in geringe mate door andere produkten kunnen worden vervangen” (HJ, 11 december 1980, *l'Oréal*, geciteerd, blz. 3793, § 25 ; HJ, 9 november 1983, *Michelin*, geciteerd, blz. 3505, § 37). De relevante markt houdt m.a.w. in „dat het tussen de van die markt deel uitmakende produkten tot daadwerkelijk ke mededinging kan komen, hetgeen medebrengt dat alle produkten die deel van eenzelfde markt uitmaken, elkander voor eenzelfde gebruik in voldoende mate kunnen substitueren” (HJ, 13 februari 1979, *Hoffmann-La Roche*, geciteerd, blz. 516, § 28).

In verband met de uitzending van televisieprogramma's lijkt de relevante markt, althans wat Vlaanderen betreft, zeer ruim te zijn. De „consument”, d.i. de kijker, beperkt zich immers niet tot een bepaald soort uitzendingen – uit het buitenland, nationaal of lokaal –, maar kiest uit het volledige gamma van uitzendingen. Aldus lijken alle aangeboden uitzendingen, van waar ook afkomstig, mekaar in voldoende mate te kunnen substitueren (vgl., in de Italiaanse context, waar de substitueerbaarheid van uitzendingen wellicht minder duidelijk is, HJ, 30 april 1974, *Sacchi*, Jur., (409), blz. 429-431, §§ 12-18).

In die omstandigheden kan het toekennen van een „monopolie” aan één niet-openbare televisievereniging, „zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap”, moeilijk geacht worden een „machtspositie” op de relevante markt in het leven te roepen. Zoals de Gemeenschapsminister van Cultuur in de Commissie voor de Media van de Vlaamse Raad opmerkte, is er „concurrentie van Vlaamse regionale en lokale (niet-openbare televisieverenigingen), alsmede van de BRT, alsmede van buitenlandse zenders” (Verslag Van Rom-

paey en Chevalier, St. Vl. R. 152 (1985-1986), nr. 10, blz. 127). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de ene niet-openbare televisievereniging voor het Vlaamse land zich „onafhankelijk” van haar concurrenten, afnemers en consumenten zou kunnen gedragen ; die vereniging lijkt veeleer verplicht te zullen zijn terdege rekening te houden met de wijze waarop haar concurrenten in de behoeften van het kijkend publiek voorzien.

Bovendien heeft het Hof van Justitie in het arrest Sacchi (30 april 1974, zaak 155-73, Jur., 1974, 409, rechtsoverweging 14) beslist, dat geen Verdragsbepaling zich ertegen verzet dat de Lid-Staten om niet-economische overwegingen van openbaar belang radio- en televisie-uitzendingen – met inbegrip van kabeluitzendingen – aan de vrije mededinging onttrekken door het uitsluitend recht daarop aan één of meer maatschappijen toe te kennen, en dat zulks als zodanig niet strijdig is met artikel 86.

Zo het monopolie dat aldus wordt verwezenlijkt, op zichzelf niet onverenigbaar is met het EEG-Verdrag, is het evenwel mogelijk dat een aantal gedragingen als een misbruik in de zin van artikel 86 kunnen worden aangemerkt, en daarom verboden zijn. In hetzelfde arrest Sacchi overwoog het Hof van Justitie dienaangaande : „Overwegende dat zulks stellig het geval is, indien een onderneming die het monopolie voor de reclametelevisie bezit, de gebruikers van haar diensten onredelijke tarieven of voorwaarden oplegt, of bij de toegang tot de televisiereclame discrimineert tussen de nationale producenten of produkten, enerzijds, en die van andere Lid-Staten, anderzijds” (rechtsoverweging 17). Die rechtspraak werd onlangs nog bevestigd in het arrest nr. 311-84 van 3 oktober 1985 inzake SA Centre belge d'études de marché t/ Compagnie luxembourgeoise de télédiffusion & SA Information publicité Benelux (nog niet gepubliceerd).

De in de toelichting bij het amendement gegeven argumenten laten echter op zichzelf genomen niet toe te besluiten dat artikel 7, 1°, a), een regeling inhoudt, die strijdig zou zijn met artikel 86 van het EEG-Verdrag.

V. Amendement L. Van den Bossche op artikel 8 (St. Vl. R. 152-12, blz. 7)

Het amendement beoogt de schrapping, in artikel 8, § 1, eerste lid, van het ontwerp, van de bepaling luidens welke op minimum 51 t.h. van het maatschappelijk kapitaal van de niet-openbare televisievereniging bedoeld in artikel 7, 1°, a), zal moeten worden ingeschreven door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

In de toelichting bij het amendement wordt betoogd dat de bedoelde bepaling een verkapte discriminatie op grond van de nationaliteit inhoudt, en als zodanig strijdig is met artikel 7 van het EEG-Verdrag.

De indiener van het amendement gaat er terecht van uit dat de uitzending van televisieprogramma's is te beschouwen als een „dienstverlening”. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft inderdaad uitdrukkelijk overwogen „dat de uitzending van televisieberichten, met inbegrip van reclameberichten, als zodanig onder de Verdragsregels inzake het verrichten van diensten valt” (HJ, 30 april 1974, Sacchi, Jur., (409), blz. 427, § 6 ; HJ, 18 maart 1980, Debauve, Jur., (833), blz. 855, § 8). Het door de Commissie op 30 april 1986 ingediende „voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de Lid-Staten inzake de uitoefening van omroepactiviteiten” (PB nr. C 179 van 17 juli 1986, blz. 4) steunt uitdrukkelijk op dezelfde overweging.

De bepaling die het voorwerp is van het amendement betreft echter niet de activiteit als dusdanig van de niet-openbare televisievereniging, maar de mate waarin de aandeelhouders van die vereniging in een bepaald deel van België moeten gevestigd zijn. De deelname in een vennootschap betreft, blijkens artikel 52, tweede lid, van het EEG-Verdrag echter niet de dienstverlening, maar het recht van vestiging. Wat bevestigt dat, zoals P.J.G. Kapteyn en P. Verloren van Themaat schrijven, „het onderscheid tussen vestiging in de zin van artikel 52 en dienstverlening in de zin van artikel 59 economisch in een gemeenschappelijke markt willekeurig en in de praktijk bovendien vloeiend (is)” (Inleiding tot het recht van de Europese Gemeenschappen, Kluwer-Deventer – 1980 – blz. 267).

Hoe het hier besproken aandeelhouderschap ten aanzien van het EEG-recht te kwalificeren is – recht van vestiging of recht van dienstverlening – heeft trouwens weinig belang voor de aan de orde zijnde vraag, vermits het verbod van discriminatie op grond van de nationaliteit geldt zowel inzake het recht van vestiging bedoeld in artikel 52 als inzake het recht van dienstverlening bedoeld in artikel 59 en de overgangsperiode welke in die bepalingen wordt vermeld in beide gevallen verstreken is (HJ, 21 juni 1974, Reyners, (631), blz.

651-652 ; HJ, 3 december 1974, van Binsbergen, (1299), blz. 1310-1312). Beide voorschriften zijn immers te beschouwen als de toepassing op twee bijzondere gevallen van het krachtens artikel 7 van het Verdrag in beginsel voor de hele werkingssfeer van het Verdrag geldende algemeen verbod van discriminatie op grond van de nationaliteit.

Hoewel het in het onderhavige geval voor onderdanen van andere Lid-Staten niet absoluut onmogelijk wordt gemaakt om aan de door het ontwerp opgelegde voorwaarde te voldoen, kan evenwel bezwaarlijk worden ontkend dat die voorwaarde een hinderpaal kan vormen voor de volledige gebruikmaking van de door het EEG-Verdrag beoogde vrijheid van dienstverlening en vrijheid van vestiging.

Ten einde een mogelijke strijdigheid van artikel 8, § 1, van het ontwerp met de artikelen 7, 52 en 59 van het EEG-Verdrag te vermijden, wordt daarom in overweging gegeven de zinsnede waarvan het amendement de schrapping voorstelt, bijvoorbeeld, te vervangen door de volgende bepaling :

„Op minimum eenenvijftig ten honderd van het kapitaal moet worden ingeschreven door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen die onderdaan zijn van een Lid-Staat van de Europese Economische Gemeenschap en die gevestigd zijn in een van de Lid-Staten van die Gemeenschap”.

VI. Amendement A. De Beul op artikel 8 (St. VI. R. 152-11, blz. 1)

Het amendement heeft tot doel het verlenen en het behoud van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen afhankelijk te maken van de voorwaarde dat de vereniging noch direct, noch indirect onder de controle staat of komt van een buitenlandse of van een Franstalige Belgische zender of omroepstation.

In zoverre het amendement bepaalde Belgische zenders en omroepstations wil weren, komt het in strijd met het door de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet gewaarborgde gelijkheid van alle Belgen.

In de mate dat het amendement betrekking heeft op buitenlandse zenders en omroepstations, is het onverenigbaar niet alleen met het EVRM, dat een algemeen discriminatieverbod in verband met de door dat Verdrag gewaarborgde rechten, en dus o.m. in verband met het recht van vrije meningsuiting, oplegt (artikel 10 juncto artikel 14, EVRM), maar ook met het verbod van discriminatie op grond van de nationaliteit opgelegd door artikel 7 van het EEG-Verdrag binnen de werkingssfeer van dat Verdrag en meer bepaald inzake de door het Verdrag gewaarborgde vrijheid van vestiging (artikel 52) en vrijheid van dienstverlening (artikel 59).

VII. Amendement J. Van Elewycck op artikel 14 (St. VI. R. 152-12, blz. 2)

Het amendement beoogt de schrapping van artikel 14, § 4, derde lid, 1°, van het ontwerp, d.i. de bepaling die als een van de capaciteitsvoorwaarden om tot lid van de bij het decreet ingestelde Geschillenraad te kunnen worden benoemd, vermeldt : „ten minste tien jaar het ambt van magistraat in de rechtbanken en Hoven of in de Raad van State hebben bekleed”.

De indiener van het amendement acht die regeling onverenigbaar met de algemeen aanvaarde regels inzake neutraliteit en onafhankelijkheid van magistraten, aangezien de leden van de Geschillenraad — die luidens artikel 14, § 4, door de Vlaamse Raad moeten worden aangewezen — overeenkomstig het Reglement van Orde van de Raad zullen worden benoemd „op voordracht van de erkende fracties, volgens een proportioneel systeem”, wat impliceert dat de kandidaten door een fractie moeten worden voorgedragen en zich dus openlijk tot een bepaalde politieke partij moeten bekennen.

Er wordt inderdaad van magistraten verwacht dat zij hun ambt in objectiviteit en onafhankelijkheid uitoefenen, wat impliceert dat, ook al moet worden aanvaard dat zij eigen politieke opvattingen mogen hebben, zij ter zake een zekere discretie aan de dag zouden leggen derwijze dat de rechtsonderhorigen in de onpartijdigheid van hun uitspraken vertrouwen kunnen blijven hebben.

Dat met het oog op hun benoeming kandidaten voor een ambt van magistraat voorgedragen worden door een politiek orgaan, is met de hiervoren aangegeven eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid niet principieel onverenigbaar (zie bv. artikel 99, tweede en derde lid, van de Grondwet). Niets belet dus dat magistraten van de rechterlijke macht

of van de Raad van State door de Vlaamse Raad tot lid van de ontworpen Geschillenraad zouden worden benoemd.

Het is evenwel niet verenigbaar met het statuut van die magistraten dat een dergelijke benoeming zou gebeuren op voordracht van een politieke fractie van de Vlaamse Raad of op grond van de formeel erkende aanhorigheid van de betrokkene bij ene of andere politieke partij.

Om die bezwaren uit de weg te gaan dient echter niet het ontwerp te worden gewijzigd, maar zou een wijziging van het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad volstaan.

VIII. Amendement A. De Beul op artikel 14 (St. Vl. R. 152-11, blz. 3)

Het amendement wil de mogelijkheid om tot lid van de Geschillenraad te worden benoemd openstellen voor alle beroepsjournalisten die tien jaar als dusdanig werkzaam zijn, daar waar artikel 14, §4, derde lid, 3°, van het ontwerp die mogelijkheid beperkt tot de beroepsjournalisten van de schrijvende pers.

De Gemeenschapsminister van Cultuur heeft die beperking verantwoord met het argument dat het niet passend zou zijn de gedragingen van journalisten van de beeldpers te laten beoordelen door personen die hun directe concurrenten zijn.

De meningen daaromtrent kunnen verdeeld zijn, omdat concurrenten uiteraard tevens het best geplaatst zijn om de servitudes en de mogelijkheden van het beroep te kennen.

Het betreft hier echter een loutere beleidsvraag die het aan de Vlaamse Raad zal toekomen een oplossing te geven, rekening houdend met de discussie waartoe die vraag in commissie aanleiding heeft gegeven (Verslag Van Rompaey en Chevalier, St. Vl. R. 152 (1985-1986), nr. 10, blz. 173-174).

De kamer was samengesteld uit

de heren : P. VERMEULEN, voorzitter,

J. NIMMEGEERS, W. DEROOVER, *staatsraden*,

J. GIJSSELS, J. HERBOTS, *assessoren van de afdeling wetgeving*,

mevrouw : F. LIEVENS, *griffier*.

De verslagen werden uitgebracht door de heer P. LEMMENS, *auditeur*, en door de heer E. HAESBROUCK, *adjunct-auditeur*.

De Griffier,

F. LIEVENS

De Voorzitter,

P. VERMEULEN
